

Hồi 32

Bàn Tay Quái Lạ

Quang cảnh trong phòng đã thay đổi. Chiếc giường lớn vốn quanh năm nằm giữa phòng như một bàn thờ phật, bây giờ đã bị đẩy sang một góc. Một Tạ Ngọc Luân yếu ớt đến độ những việc bình thường như thay áo, rửa tay đều là điều khó khăn phí sức, lúc này đang đứng vững, đứng rất thẳng. Những điều này cũng chưa phải nguyên nhân làm Thiết Chấn Thiên và Đại Uyển kinh ngạc.

Cả hai người kinh ngạc là vì họ lại nhìn thấy Mã Như Long đang đứng bên cạnh Tạ Ngọc Luân, chứ không phải người thợ may kia. Rõ ràng họ vừa nhìn thấy tận mắt Mã Như Long bước ra khỏi tiệm, nhưng bây giờ lại nhìn thấy Mã Như Long trước mặt.

Thực ra Thiết Chấn Thiên và Đại Uyển hai lần đều nhìn thấy "Trương Vinh Phát" chứ không phải "Mã Như Long". Nhưng trong trí họ, "Trương Vinh Phát" tức là "Mã Như Long", hai người là một. Trong tiệm tạp hóa chỉ có một "Trương Vinh Phát", lúc nãy đã đi ra ngoài, tại sao bây giờ có mặt trong này, mà người thợ may đã biến mất ?

Giường được dời sang một bên, khoảng đất bên dưới trống không, thế nhưng Mã Như Long và Tạ Ngọc Luân dường như tỏ ra rất thích thú với khoảng trống này, cả hai đứng đấy, mắt chăm chú nhìn khoảng đất. Vừa trông thấy Thiết Chấn Thiên và Đại Uyển, Mã Như Long vội đưa ngón tay lên miệng, ra dấu cho họ im lặng. Đại Uyển và Thiết Chấn Thiên kể cũng là người trấn định, không đến nỗi kêu lên. Họ không quên là bên ngoài còn có một gã điên rất thính tai, nghe được tiếng côn trùng răn rết !

Đại Uyển vội trở ngược ra ngoài, lấy vào cuốn sổ tính tiền và cây bút, cô dùng bút viết chữ hỏi Mã Như Long.

- Người là ai ?

Đại Uyển không phân biệt được người này có phải là Mã Như Long đã hóa trang thành "Trương Vinh Phát" chăng ? Tạ Ngọc Luân xác nhận người này chính là Mã Như Long.

- Vậy người lúc nãy bước ra ngoài là ai ?

- Là người thợ may.

Đại Uyển và Thiết Chấn Thiên tuy cũng nghĩ đến khả năng này, nhưng vẫn chưa tin:

- Tên thợ may kia làm sao lại biến thành Trương Vinh Phát ?

Mã Như Long cười, dùng bút viết vào cuốn sổ mỏng:

- Y có thể biến ta thành Trương Vinh Phát, thì tại sao không thể tự cải trang thành một Trương Vinh Phát thứ hai được chứ ?

Đại Uyển giựt mình, cô quá ngạc nhiên, quá mừng rỡ, thật không ngờ người này đến ngay trong lúc này. Bây giờ cô đã hiểu mọi việc, song Thiết Chấn Thiên không hiểu:

- Người này là ai ?

Đại Uyển vội viết ra tên của một nhân vật thần kỳ:

- Linh Lung Ngọc Thủ Ngọc Linh Lung.

Thiết Chấn Thiên chợt hiểu ra, tự cái tên này đã nói rõ tất cả. Ngọc Linh Lung dùng dịch dung thuật hóa trang thành một thợ may tướng mạo tầm thường, để giả dạng làm người thợ may của Vô Thập Tam và trà trộn vào đây.

Không ai ngờ Ngọc Linh Lung sẽ xuất hiện, cho nên cũng không ai nhìn ra chỗ sơ hở của bà. Lúc bà gặp riêng Mã Như Long, mới tự hóa trang thành một Trương Vinh Phát thứ hai.

Bây giờ Đại Uyển mới nghĩ ra, người thợ may và Trương Vinh Phát có tướng mạo hơi tương tự nhau, chỉ cần cải sửa một chút thì có thể biến từ người này sang người kia. Dĩ nhiên đây cũng là một điều Ngọc Linh Lung dự tính từ trước. Tại sao bà giả dạng Mã Như Long để ra gặp Vô Thập Tam ? Đại Uyển và Thiết Chấn Thiên vẫn nghĩ chưa thông.

Khoảng đất vốn bên dưới chiếc giường, bây giờ chỉ có một ít bụi đóng, ngoài ra không có gì cả, vậy Mã Như Long và Tạ Ngọc Luân đang chăm chú nhìn cái gì ? Tại sao phải dời giường đi ?

Đại Uyển hỏi Mã Như Long, y chỉ mỉm cười nhìn cô và Thiết Chấn Thiên, cả hai đành đứng đấy chờ, cũng nhìn vào khoảng đất trống như hai kẻ ngố.

Đang cảm thấy đây là một việc làm rất ngớ ngẩn, Đại Uyển và Thiết Chấn Thiên bỗng lại thêm một phen giựt mình. Từ dưới lòng đất bỗng nhô lên một bàn tay. Bàn tay này trông to lớn cường tráng, ngón trở và ngón cái đang cong lại thành một vòng tròn, còn ba ngón kia giương thẳng. Dấu tay này có nghĩa là mọi việc đã được giải quyết, không có vấn đề gì nữa.

Bàn tay này là của ai ? Làm thế nào từ dưới lòng đất nhô lên ? Đây hiển nhiên là tay của người sống, bởi tay người chết chẳng thể cử động ra dấu được. Mã Như Long, Tạ Ngọc Luân và Đại Uyển ở đây đã mấy tháng, tại sao không biết dưới đất có người sống ?

Mã Như Long bỗng dùng ngón tay đụng nhẹ vào ngón cái của bàn tay kia ba lần, ngưng một chút lại khẽ thêm ba lần nữa, làm đến ba bận. Sau đó bàn tay đột nhiên rút xuống đất lại.

Trên mặt đất trống bây giờ có thêm một cái lỗ, đủ lớn cho một bàn tay đưa lên và rút xuống. Cái lỗ này do đâu mà có ? Mặt đất chung quanh đây đều liền lạc, không nứt nẻ chỗ nào, tự dưng không thể nào có một cái lỗ hiện ra.

- o O o -